

Sygnatura akt I Ns 84/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Magdalena Mastej

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2017 r. w Kamiennej Górze na rozprawie

sprawy z wniosku W. K. (1)

przy udziale K. P., J. D., D. A., M. K.

o zasiedzenie

postanawia:

I wniosek oddalić,

II zasądzić solidarnie od wnioskodawców W. K. (1) i M. K. na rzecz uczestnika K. P. kwotę 1.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, zaś w pozostałym zakresie ustalić, że wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty postępowania stosownie do swojego udziału w sprawie.

Sygn. akt I Ns 84/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. K. (1) wniósł o stwierdzenie nabycia z dniem 18 maja 2006 r. przez zasiedzenie udziału w wysokości ¼ prawa własności nieruchomości rolnej zabudowanej położonej w K. przy ul. (...), o wartości 86.000 zł, stanowiącej własność uczestnika K. P., dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze X Wydział Zamiejscowy Ksiąg Wieczystych w K. prowadzi księgę wieczystą numer (...). Wnioskodawca wniósł o zasądzenie od uczestnika kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wnioskodawca podniósł, że uczestnik K. P. jest właścicielem opisanej wyżej nieruchomości rolnej składającej się z działek gruntu numer (...), która wcześniej stanowiła własność rodziców wnioskodawcy. Wnioskodawca twierdził, że zamieszkuje w przedmiotowej nieruchomości od 4 kwietnia 1966 r., od tego czasu pracował na znajdującym się tam gospodarstwie, pomagając rodzicom w jego prowadzeniu. Wnioskodawca wskazał, że na dłuższy czas opuścił tę nieruchomość w okresie pełnienia służby wojskowej trwającej od 8.11.1975 r. do 17.05.1976 r., a następnie wrócił i zawarł związek małżeński w dniu 23.12.1978 r. Wnioskodawca wskazał, że jest w nieprzerwanym posiadaniu znacznej części przedmiotowej nieruchomości zajmując również pomieszczenia budynku mieszkalnego posadowionego na nieruchomości, z których korzysta z wyłączeniem uczestnika, a wcześniej – jego poprzedników prawnych. Wnioskodawca wskazał, że poniósł liczne nakłady na nieruchomość, przeprowadzał konieczne remonty, a także wykonywał bieżące naprawy.

Uczestnik postępowania K. P. wniósł o oddalenie wniosku w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu uczestnik podniósł, iż wprawdzie wedle księgi wieczystej numer (...) to on jest wpisany jako jedyny właściciel gospodarstwa, lecz w istocie współwłaścicielami są także J. D. i D. A.. Zawarta przed Sądem w dniu

30.08.2012 r. między K. P. a J. D. ugoda znosząca współwłasność gospodarstwa rolnego objętego wnioskiem jest nieważna bowiem została zawarta bez udziału i zgody współwłaścicielki D. A.. Uczestnik podniósł, że dopiero w lutym 2013 r. dowiedział się, że współwłaścicielem przedmiotowego gospodarstwa jest również D. A., która została pominięta w postanowieniu stwierdzającym nabycie spadku po J. K. (dziadku uczestnika). Uczestnik podniósł, że Sąd dopiero w dniu 10.04.2013 r. włączył D. A. do dziedziczenia gospodarstwa. Odnosząc się do meritum wniosku, uczestnik zaprzeczył samoistnemu charakterowi posiadania W. K. (1), gdyż gospodarstwo w 1977 r. zostało przekazane jako wkład do Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w K. na okres lat 10, a na mocy umowy z 16.04.1987 r. wydierżawione tej Spółdzielni na kolejne lata. Ostatecznie gospodarstwo zostało zwrócone w dniu 5.08.1999 r. M. P. (matce uczestnika). Uczestnik postępowania zaznaczył, że w okresie od 1977 do 1999 r. gospodarstwo rolne było w posiadaniu Spółdzielni, dlatego wnioskodawca, w sposób oczywisty nie mógł być jego posiadaczem, nawet posiadaczem zależnym. Uczestnik podniósł, że w budynku wchodzącym w skład gospodarstwa nigdy nie zostały wydzielone odrębne nieruchomości lokalowe, dlatego niemożliwym jest, aby wnioskodawca zasiedział prawo własności udziału w budynku. Wreszcie uczestnik zaprzeczył, aby wnioskodawca ponosił nakłady na nieruchomość i dbał o nią, nadto wnioskodawca nie regulował wymaganego od niego czynszu, a także nie partycypował w kosztach utrzymania i eksploatacji nieruchomości.

Uczestniczka postępowania J. D. w piśmie z dnia 28.07.2014 r. (k. 70) poparła wniosek W. K. (1).

Uczestniczka postępowania D. A. nie zajęła merytorycznego stanowiska w sprawie.

Uczestniczka postępowania M. K. – żona W. K. (1), poparła wniosek wnioskodawcy (k. 185).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. i L. K. na podstawie umowy sprzedaży z 17.10.1966 r. nabyli gospodarstwo rolne zabudowane o pow. 14,82 ha położone w K. (obecnie przy ul. (...)) składające się m.in. z gruntów rolnych, budynku mieszkalnego z pomieszczeniami gospodarczymi, drugiego budynku o funkcji gospodarczej oraz stodoły. W gospodarstwie tym zamieszkali oni wraz ze swoimi dziećmi. Ich syn S. w niedługim czasie wyprowadził się z gospodarstwa i zamieszkał w W.. Ich córka W. K. (2) także wyprowadziła się z gospodarstwa zaraz po wyjściu za mąż. Syn E. K. mieszkał ze swoją żoną na parterze budynku mieszkalnego, aż do swojej śmierci ok. 1978 roku. Pod koniec lat 60. ich córka - J. D. wyszła za mąż i wyprowadziła się od rodziców. W 1972 r. powróciła na gospodarstwo rodziców, gdzie mieszkała na górze budynku mieszkalnego przez ok. 10 miesięcy, a następnie wyprowadziła się z domu na stałe. J. i L. K. kupili około 1978 r. dom w P. z niewielką działką. Po wyjściu z wojska w roku 1977 r. ich syn - W. K. (1) ożenił się i zamieszkał w domu w K.. Około (...) córka J. i L. M. P. zajęła ze swoim mężem górę części mieszkalnej budynku. Po śmierci E. K. – wnioskodawca zajął parter budynku, natomiast J. i L. K. wyprowadzili się do kupionego w P. domu.

/dowód: wypis z księgi wieczystej KW nr (...) k. 131, zeznania wnioskodawcy z 29.11.2017 r. e-protokół od 00:02:10 do 00:47:42 i od 01:09:19 do 01:10:55, zeznania uczestniczki M. K. z 29.11.2017 r. e-protokół od 00:47:42 do 01:09:19, zeznania uczestniczki J. D. z 29.11.2017 r. e-protokół od 01:10:55 do 01:48:23, zeznania uczestnika K. P. z 29.11.2017 r. e-protokół od 01:49:17 do 02:14:27, zeznania świadka A. P. z dnia 17.03.2015 r. e-protokół od 01:54:18 do 02:13:56, protokół oględzin 10.05.2016 r. wraz z dokumentacją fotograficzną k.209-246/.

W dniu 15 kwietnia 1977 r. zawarta została umowa o przejęciu gruntów wkładowych pomiędzy Rolniczą Spółdzielnią Produkcyjną w K., a J. K. mająca za przedmiot grunty położone w K. o powierzchni 14,73 ha oddane jako wkład do Spółdzielni na 10 lat od 15 kwietnia 1977 r. do dnia 15 kwietnia 1987 r. w zamian za zapewnienie renty skumulowanej w wysokości 1500 zł za 1 hektar fizyczny rocznie.

/dowód: umowa o przyjęciu gruntów wkładowych - koszulka foliowa k. 117/.

Spółdzielnia produkcyjna zajmowała ziemię oraz część budynku gospodarczego, w którym przez 2 lata przechowywała krowy. W 1978 r. W. K. (1) otrzymał część ziemi oddanej przez rodziców do Spółdzielni (ok.3 hektarów), z której korzystał. Działka ta została wnioskodawcy zabrana pod koniec lat 80., po zmianie prezesa (...). Wnioskodawca

od czasu śmierci swojego brata E., zajmował parter budynku mieszkalnego z pomieszczeniem gospodarczym przeznaczonym na kurnik. Górę budynku mieszkalnego zajmowała jego siostra – M. P., pozostała część gospodarstwa oddana była (...).

/dowód: zeznania wnioskodawcy z 29.11.2017 r. e-protokół od 00:02:10 do 00:47:42 i od 01:09:19 do 01:10:55, zeznania uczestniczki M. K. z 29.11.2017 r. e-protokół od 00:47:42 do 01:09:19, zeznania uczestniczki J. D. z 29.11.2017 r. e-protokół od 01:10:55 do 01:48:23/.

Po wygaśnięciu umowy z 15 kwietnia 1977 r. L. K. zawarła w dniu 16.04.1987 r. umowę dzierżawy z Rolniczą Spółdzielnią Produkcyjną w K. na dalszy okres 2 lat obejmującą wcześniej opisaną gospodarstwo rolne.

/dowód: umowa dzierżawy z 16.04.1987 r. foliowa koszulka k. 117/.

J. K., ostatnio stale zamieszkały w P., zmarł w dniu 4.06.1984 r. w K.. Postanowieniem z 20.08.1991 r. Sąd Rejonowy w Lubaniu stwierdził, że spadek po J. K. na podstawie ustawy nabyli: żona spadkodawcy – L. K. oraz dzieci spadkodawcy – B. K., W. K. (2), J.-M. D., M. P. i W.-P. K. po 3/20 części każde z nich, z tym że wchodzący w skład spadku udział w gospodarstwie rolnym położonym w K. o pow. 14,82 ha odziedziczyli z mocy ustawy – żona spadkodawcy L. K. w 1/4 części oraz dzieci spadkodawcy – M. P. i J. –M. D. po 1/3 części każde z nich.

/dowód: postanowienie SR w Lubaniu z 20.08.1991 r. k. 26/.

W dniu 15.10.1996 r. L. K. przekazała swój udział we współwłasności przedmiotowego gospodarstwa rolnego na rzecz M. P.. W treści księgi wieczystej w dniu 21.12.1996 r. odnotowano jako (...) w udziale wynoszącym 5/6 części oraz J.-M. D. w 1/6 części.

/dowód: akt notarialny – umowa częściowego zniesienia współwłasności z 15.10.1996 r. k. 132-133, odpis z księgi wieczystej z 21.12.1996 r. k. 130/.

Grunty uprzednio oddane Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w K. w dzierżawę zostały w 1999 roku przyjęte przez M. P..

/dowód: oświadczenie M. P. k. 31/.

M. P., zmarła 11.07.2001 r. W wyniku działu spadku stanowiący własność M. P. udział w wysokości 5/6 części w prawie własności gospodarstwa rolnego położonego w K. przy ul. (...) przypadł K. P..

/dowód: akt notarialny – dział spadku z 21.07.2008 r. k. 134-135/.

Przed tut. Sądem toczyło się postępowanie o zniesienie współwłasności nieruchomości – gospodarstwa rolnego położonego w K. przy ul. (...), zainicjowane wnioskiem K. P. z 18.09.2008 r., zakończone ugodą, mocą której K. P. stał się wyłącznym właścicielem całej przedmiotowej nieruchomości.

/dowód: akta SR w Kamiennej Górze o sygn. I Ns 335/08, w tym wniosek o zniesienie współwłasności k. 1 akt o sygn. I Ns 335/08 oraz treść ugody k. 498v-499 akt o sygn. I Ns 335/08/.

Sąd Rejonowy w Lubaniu w dniu 10.04.2013 r. zmienił postanowienie spadkowe z 20.08.1991 r., w ten sposób, że stwierdził, że spadek po J. K. na podstawie ustawy nabyli żona spadkodawcy – L. K. w 1/4 części oraz dzieci spadkodawcy – W. K. (2), J. D., M. P., W. K. (1), B. K. po 1/8 części każde z nich i wnuczka spadkodawcy D. A. w 1/8 części z dobrodziejstwem inwentarza, z tym że wchodzący w skład spadku udział w gospodarstwie rolnym położonym w K. o pow. 14,82 ha nabyli – żona spadkodawcy L. K. oraz dzieci spadkodawcy – M. P. i J. D. po 1/4 części każda z nich oraz wnuczka spadkodawcy D. A. w 1/4 części z dobrodziejstwem inwentarza.

/dowód: postanowienie SR w Lubaniu z 10.04.2013 r. k. 32/.

W odpisie zwykłym księgi wieczystej numer (...), stan na 21.01.2014 r., jako wyłączny właściciel przedmiotowej nieruchomości figuruje K. P..

/dowód: odpis KW (...) k. 7-14/.

Sąd zważył, co następuje:

Ustaleń stanu faktycznego dokonano w oparciu o osobowe i dokumentowe źródła dowodowe, w tym w szczególności w oparciu o zeznania wnioskodawcy, zeznania uczestników postępowania: M. K., K. P., J. D., zeznania świadka A. P., umowy o przyjęciu gruntów wkładowych, umowy dzierżawy, oświadczenia M. P. z 1999 r., postanowienia sądowe, akta dołączonej sprawy o zniesienie współwłasności i zawarte w nich dokumenty, a także o treść aktów notarialnych, treść ksiąg wieczystych spornej nieruchomości. Wyszczególnione dowody będące podstawą ustalonego przez Sąd stanu faktycznego, poparte dodatkowo zeznaniami świadków W. Mszańskiej, D. K., G. K., pozwalają przyjąć, że wnioskodawca po odbyciu służby wojskowej, w 1976 r. powrócił do domu rodzinnego, zajmował w nim pomieszczenia mieszkalne – kolejno: na piętrze, następnie na parterze, a także korzystał z części gospodarstwa rolnego, w tym uprawiał ogródek, zajmował pomieszczenie gospodarze przeznaczone na kurnik.

Wnioskodawca z faktu nieprzerwanego posiadania znacznej części nieruchomości co najmniej od 17 maja 1976 r. wywodzi, że nabył przez zasiedzenie udział w wysokości $\frac{1}{4}$ prawa własności spornej nieruchomości rolnej.

Przesłanki zasiedzenia nieruchomości wymienia kodeks cywilny w art. 172. Zgodnie z § 1 tego artykułu posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze (§ 2). Użyte w przepisie sformułowanie „posiadacz samoistny” należy rozumieć w kontekście treści art. 336 kc. Zgodnie z jego brzmieniem posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Co istotne, dla nabycia własności rzeczy w drodze zasiedzenia niezbędne jest posiadanie samoistne, gdyż jedynie takie prowadzi do przejścia prawa. Posiadanie jest stanem faktycznym istniejącym obiektywnie. Przejawiać się może samym władztwem nad rzeczą, bądź wolą posiadania. Prawo odróżnia zatem takie pojęcia jak władztwo nad rzeczą (corpus) i wolę posiadania (animus). Dla bytu posiadania samoistnego konieczne jest, aby posiadacz przez swoje posiadanie realizował w stosunku do rzeczy uprawnienia, które przysługują właścicielowi. Tradycyjna triada uprawnień właścicielskich zakłada, że właścicielowi przysługuje prawo do korzystania z substancji rzeczy, prawo do dokonywania czynności rozporządzających rzeczą oraz prawo do posiadania rzeczy. Należy również wskazać, że powszechnie akceptowana jest możliwość zasiedzenia ułamkowego udziału w prawie własności nieruchomości.

Wykonywane przez W. K. (1) posiadanie nie miało charakteru samoistnego i nie mogło prowadzić do zasiedzenia rzeczy. Wnioskodawca niewątpliwie zajmował nieruchomość od początku, gdy została ona nabyta tj. od 1966 r. W 1976 r. po odbyciu służby wojskowej wrócił do domu rodzinnego i w niedługim czasie ożenił się. Jego liczne rodzeństwo w tym czasie również okresowo zajmowało pomieszczenia mieszkalne w budynku. Siostra wnioskodawcy M. P. zamieszkała na stałe w nieruchomości po powrocie do K. na piętrze budynku mieszkalnego, a w wyniku dziedziczenia otrzymała udział w części nieruchomości. J. i L. K. – jako ówcześni właściciele nieruchomości rolnej, korzystając ze swoich uprawnień zezwalali swoim dzieciom na korzystanie z nieruchomości ułatwiając im start w dorosłe życie. Współcześnie taka praktyka jest powszechnie stosowana. Oczywistym jest, że z majątku wspólnego małżonków korzystają dzieci. Nie sposób uznać, by zgoda J. i L. K. na korzystanie przez ich syna W. K. (1) z części nieruchomości, mogła obejmować również ich wolę, aby syn miał posiadać zajęte pomieszczenia w sposób prowadzący do nabycia własności. Takie założenie prowadziłoby do przyjęcia, że W. K. (1) wykonywał posiadanie samoistne przeciwko swoim rodzicom. Tak jednak nie było, gdyż by zamieszkać w nieruchomości po powrocie z wojska, a później po zawarciu małżeństwa musiał uzyskać zgodę rodziców na zajęcie niektórych pomieszczeń budynku. Warto również zauważyć, że już po stwierdzeniu nabycia spadku w 1991 r. wnioskodawca oczekiwał od matki, że przeniesie

ona na niego własność nieruchomości. Taki stan trwał do śmierci L. K. w 1996 r., a więc przez około 5 lat. Można wnioskować, że przynajmniej do tego czasu nie zmienił się charakter jego posiadania na posiadanie właścicielskie. Posiadanie części budynku w okresie w tych latach przez wnioskodawcę było dalej uzależnione od woli matki, a na pewno nie przybierało charakteru demonstracji przeciwko L. K. czy też innym spadkobiercom po J. K.. To matka wnioskodawcy była dysponentem prawa i tolerowała fakt, że W. K. (1) mieszka w domu rodzinnym za jej zgodą. Wnioskodawca w czasie „wykonywania” posiadania, tak jak w innych tego typu sytuacjach w rodzinach w Polsce - jako dziecko mieszkające w budynku rodzinnym należącym do rodziców, niewątpliwie nawet sobie nie wyobrażał, że posiadanie jego ma charakter właścicielski, a w konsekwencji kieruje je przeciwko pozostałym członkom rodziny – rodzicom i rodzeństwu. Dopiero w sytuacji gdy okazało się (tak jak w niniejszej sprawie), że wnioskodawca nie uzyskał własności w wyniku czynności prawnej bądź spadkobrania – to próbuje wykazywać, że jego posiadanie miało charakter posiadania samoistnego. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 czerwca 2009 r. (zob. postanowienie SN z 24.06.2009 r., sygn. akt I CSK 453/08) stwierdził, że zamieszkiwanie na nieruchomości przez jej właściciela lub jednego ze współwłaścicieli wyklucza stwierdzenie zasiedzenia własności przez korzystającego z tej samej nieruchomości posiadacza, jeśli zostanie wykazane, że właściciel lub współwłaściciel nie ustąpił ze swego animus co do całości prawa, a zmanifestowane przez posiadacza czynności faktyczne nie wskazują na samodzielny, rzeczywisty, niezależny od woli innej osoby stan władztwa nad rzeczą. Należy mieć na uwadze, że od około 1983 r. M. P. zajmowała część nieruchomości. Po śmierci jej ojca - J. K. w 1984 r. została współwłaścicielem gospodarstwa rolnego. Zatem od momentu kiedy się wprowadziła do domu rodzinnego, a także później, kiedy odziedziczyła udział w gospodarstwie rolnym, nie utraciła swojego posiadania. W tym okresie wnioskodawca wywodzący skuteczność zasiedzenia, swoje posiadanie musiał odnosić także w kontrze do swojej siostry, która stale wykonywała władztwo nad rzeczą. Prawo odziedziczonego udziału w gospodarstwie przez M. P. było skuteczne erga omnes, obejmowało całą nieruchomość, a nie poszczególne pomieszczenia mieszkalne. Lokale mieszkalne nie były w budynku przez właścicieli wyodrębnione. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 23.07.2014 r. o sygn. akt V CSK 473/13 wprawdzie wskazał, że przesłanką zasiedzenia części nieruchomości określonej udziałem ułamkowym w jej współwłasności jest istnienie wystarczająco długiego okresu posiadania samoistnego, a nie okoliczność istnienia lub braku konfliktu korzystającego z mieszkania z jego rodzicami, będącymi wyłącznie właścicielami nieruchomości, niemniej w sprawie niniejszej sposób wejścia w posiadanie części budynku jak i charakter korzystania z niego przesądzały o obaleniu domniemania „samoistności posiadania” wynikającego z art. 339 kc. Zaakcentowana przez Sąd Najwyższy obiektywność przesłanek zasiedzenia, nakazuje oceniać charakter posiadania W. K. (1) tylko i wyłącznie w takim kluczu. Tradycyjnie przyjęta i powszechnie stosowana praktyka zezwalania przez rodziców na zamieszkiwanie przez dorosłych członków rodziny w domu rodzinnym wyklucza przyjęcie, by dzieci – o ile nie wystąpi jakaś szczególna sytuacja – stawały się posiadaczami samoistnymi. Musiałyby, o czym mówiono wyżej, swoje posiadanie kierować przeciwko rodzicom. W typowych sytuacjach, a więc także w tej sprawie, nie miało to miejsca.

Skoro, jak wykazano wyżej, posiadanie W. K. (1) przynajmniej do 1996 r. (data śmierci jego matki) nie miało charakteru samoistnego, to niewątpliwie dotychczas nie upłynął okres wymagany do nabycia udziału w nieruchomości przez zasiedzenie. Jeśli by bowiem nawet przyjąć, że W. K. (1) od 1996 r. stał się posiadaczem samoistnym (brak jest jednak takich podstaw) to i tak nie upłynął konieczny dla posiadacza w złej wierze okres. Dziecko użytkujące nieruchomość za zgodą rodziców spodziewa się, że po ich śmierci stanie się właścicielem nieruchomości. Posiadanie takie ma niewątpliwie charakter posiadania zależnego, przy czym wykazuje ono cechy zbliżone do posiadania właścicielskiego bowiem łączy osoby sobie bliskie (istnieją więzi rodzinne), które dodatkowo wzmacnia wspólnota interesów w ramach korzystania przez dzieci z majątku rodziców.

W podsumowaniu nie powinno zabraknąć przypomnienia, że zasiedzenie stanowi odstępstwo od zasady nienaruszalności prawa własności, dlatego wszelkie wątpliwości winny być tłumaczone na korzyść ochrony własności. To determinuje konieczność wykazania przez wnioskujących o zasiedzenie takich okoliczności, które w sposób nie nasuwający żadnych wątpliwości pozwolą stwierdzić, że udział danego współwłaściciela był przedmiotem ich posiadania samoistnego przez odpowiedni okres czasu (tak Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z 2.06.2017 r., sygn.. III Ca 65/17, publ. Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych).

Wnioskodawca był posiadaczem zależnym części nieruchomości, a taki charakter posiadania wyklucza możliwość nabycia własności rzeczy (nieruchomości) w drodze zasiedzenia. Ze względu na charakter posiadania W. K. (1) (posiadanie zależne), nie mogło ono skutecznie doprowadzić do nabycia udziału w prawie własności w drodze zasiedzenia. W tych warunkach wniosek należało oddalić, o czym orzeczono w punkcie I postanowienia.

O kosztach postępowania pomiędzy wnioskodawcą, a uczestnikiem K. P. orzeczono na podstawie art. 520§2 k.p.c. albowiem ich interesy były sprzeczne. Zasądzono więc od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 1 817,00 zł, na którą składały się: 1 800 zł wynagrodzenie adwokata (§8 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie...) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pomędzy wnioskodawcą, a pozostałymi uczestnikami o kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520§1 k.p.c.